

Lucie Navrátilová

Chrám Oka osudu

Kniha druhá

Lucie Navrátilová

**CHRÁM OKA OSUDU –
KNIHA DRUHÁ**

Copyright

Autor: Lucie Navrátilová

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7512-784-6 (ePub)

978-80-7512-785-3 (mobipocket)

978-80-7512-786-0 (pdf)

CHRÁM OKA OSUDU – KNIHA DRUHÁ..... 2

COPYRIGHT	3
DOBŘÉ ÚMYSLY.....	5
ZAPOMÍNÁNÍ.....	15
TEN NEJLEPŠÍ	21
VYHASLÉ DOVEDNOSTI	29
POSILA.....	35
NOVÝ DOMOV	44
POSLEDNÍ KARAVANA	54
NAPOJENÍ.....	65
OSTARA	73
JINÝ SMĚR	81
ATENTÁT	88
SOKOL	100
OTÁZKA PERSPEKTIVY	109
CHLADNÉ RÁNO	118
ELITNÍ KROUŽEK	125
VEČERNÍ VÝJEZD	133
JEDEN KROK OD SMRTI	143
KRÁLOVSKÁ VOLBA	153
OWENŮV PŘÍBĚH.....	164

DOBŘÉ ÚMYSLY

„Je pěkná,“ poznamenal jeden z lovců a zálibně si Vallence prohlížel. „Možná bychom se mohli trochu pobavit, než ji přivedeme k veliteli.“

„Zmlkni, Larsone,“ zavrčel na něj velitel skupiny, aniž vzhlédl od ovládacího kamene přenosových kruhů.

Larson vzal do ruky pramen Vallenciných vlasů a s úsměvem si k nim přičichl. On i několik ostatních se zasmáli.

„Třeba později,“ řekl jí tiše do ucha.

Vallence mu věnovala chladný pohled.

Po svém posledním rozhovoru s Garianem přehodnotila své priority. Teď, když věděla, že jeho city k ní se nezměnily, byla odhodlaná zlomit jeho snahu držet si ji od těla za každou cenu. Arrgisova slova jí stále ležela v hlavě. Musela najít způsob, jak Garianovi pomoci ovládnout jeho moc – i kdyby jemu navzdory měla požádat Charlese. Nejprve ale chtěla dokončit, co začala. Ten tajemný vůdce lovců už jí nedával spát až příliš dlouho. Vidět pod povrch věcí bylo natolik součástí jejího života coby agentky Revonského archivu, že jí tenhle chybějící kousek informace vyváděl z míry. Chtěla tomu přijít na kloub.

Zatím stále neměla ani tušení, kdo by to mohl být. Doufala, že cestou něco pochyty z hovoru lovců, aby měla alespoň představu. Ale oni o něm zásadně mluvili jako o veliteli a žádné jméno nikdy nepadlo. Po tom, co zaslechla na večeři v Icailu, že Lukyanos Megh

nějaké lovice najímá, začala vážně zvažovat, jestli oním velitelem nemohl být právě on. Nějak jí to k němu ale nesesedělo. Lukyanos sice nebyl takový snob jako jeho žena, ale i přesto by nejspíš podobnou činnost považoval za nehodnou svého drahocenného času. Nezbyvalo tedy než čekat, až se s velitelem setká tváří v tvář.

Zatím vše probíhalo podle plánu – a byl to dobrý plán. Vallence se objevila v obchodě camachinského obchodníka v domluveném čase a oni na ni čekali. Přesvědčivě zahrála překvapení z jejich přítomnosti i rozhořčení nad obchodníkovou zradou.

Když jí svázali ruce a vedli k přenosovým kruhům za městem, ani ona sama si nevšimla orla, který je sledoval. Přesto nepochybovala, že Dominik své slovo dodrží.

Její plán byl vcelku prostý – nechat se předvést před velitele, zjistit, co je zač, a potom, až ji někam zavřou, otevřít Bránu a zmizet. A pokud by se stalo něco neočekávaného, vždycky může utéct alespoň tak daleko, aby se proměnila v kočku a vytratila se po čtyřech. Skutečnost, že její kmen umí měnit velikost, naštěstí nebyla obecně známá, a Val mohla tedy spoléhat na to, že lovcí si kočky běžného vzrůstu všimnout nebudou.

Zdar jejího plánu vyžadoval ovšem určitá preventivní opatření – pokud by lovcí věděli, že je z lesního kmene, nejspíš by udělali něco, aby jí zabránili v transformaci. Proto ze svého revonského vzhledu odstranila všechno, co prozrazovalo její lesní původ a nahradila to svým lidským vzhledem z druhého světa – jednoduchý trik, který už se ukázal jako vysoce účinný u Alana.

Lovci tedy zajali ženu s dlouhými tmavě hnědými vlasy a šedýma očima, a opakovaně se divili, že dokázala tak výrazně zredukovat jejich počty. Někteří byli přesvědčeni, že nemohla jednat sama, jiní dokonce podezírali obchodníka, že jim lhal. Val to

vítala – dokud měli ohledně ní otazníky, bylo pravděpodobné, že ji budou chtít přivést k Veliteli, aby ji mohl vyslechnout.

Vůdce skupiny aktivoval přenosové kruhy a několik sekund poté se všichni ocitli na novém místě. Val nepoznávala strohou scénérii, která tento kamenný kruh obklopovala, ale v dálce viděla Dračí hory stále pokryté sněhem – byli tedy někde na severu.

Larson do ní strčil, aby se rozešla, a všichni zamířili úzkou stezkou lemovanou nízkými keři směrem k horám. Za necelou hodinu došli na rozlehlou pláň pokrytou velkými ostrými kameny a před nimi se objevila prostá pevnost.

V pevnosti narazili jen na hrstku mužů. Zřejmě sloužila pouze jako dočasné útočiště a nikdo nečekal nutnost ji bránit. Lovci Vallence zavedli do studené místnosti, v jejímž středu stál dlouhý dřevěný stůl lemovaný lavicemi. Na opačném konci proti dveřím hořel v krbu unavený oheň. Val se otřásla zimou. Udržet tento kombinovaný vzhled jí bralo poměrně hodně energie. Doufala, že už to nepotrvá moc dlouho.

„Můj pane,“ řekl velitel skupiny a Val si poprvé všimla postavy, která stála u jednoho z oken zády k nim, „to je ta, která údajně napadala naše lovce.“

Val pozorně sledovala, jak se muž u okna otočil. Jakmile viděla jeho lehce zarostlou tvář lemovanou závěsem medově hnědých, vlnitých vlasů, pochopila, že její plán má jeden zásadní nedostatek.

„Kryštofe?“ vyhrkla udiveně. „Nebo vlastně Olivere,“ opravila se s úšklebkem.

Princ Oliver se sám na okamžik zatvářil překvapeně. Zdálo se, že potřeboval několik sekund, než ji poznal.

„Dejte jí transformační pouta a můžete jít,“ řekl pak rychle.

Velitel zmateně přeskočil pohledem z prince na Vallence – v jeho pohledu byla jasně čitelná otázka, co mu to uniklo. Na nic se ale neptal, nasadil Vallence přes provaz, kterým měla svázané ruce, dva kovové kruhy a Val cítila známý pocit uzamčení energie. Na tento pocit měla od určité chvíle silnou alergii. Její vzhled sklouznul samovolně zpátky do toho revonského a vůdce skupiny, která ji zajala, na ni zůstal na okamžik šokovaně hledět, než se obrátil k odchodu. Val se zaťatými zuby sledovala, jak lovci opouštějí místnost.

„Klidně mi říkej Kryštofe,“ pokračoval princ, když osaměli, „jsem na to zvyklejší než na svoje pravé jméno.“

Posadil se před ní na lavici a zády se opřel o stůl.

„Myslím, že překvapení z tohoto setkání je oboustranné. Dobrý trik,“ poznamenal uznale a kývl jejím směrem. „Ani já sám bych tě málem nepoznal. Předpokládám, že to znamená, že ses nechala zajmout. Proč? Přišla jsi mě zabít?“

Jeho tón byl přátelský, ale dominantní. Zdálo se, že Kryštof... Oliver dorostl do vůdce, kterým se měl stát.

„Chtěla jsem vědět, kdo je tím důvodem, že jsou lovci chytřejší než dřív,“ odpověděla Val.

Oliver se pousmál, ale ona pokračovala.

„Nečekala jsem, že tu najdu tebe. Vždycky jsem tě považovala za čestného člověka.“

„A já bych byl rád, abys v tom pokračovala,“ řekl Oliver. „Chápu, že vzhledem k tvému původu musíš lovce lesních kmenů nenávidět...“

„To není otázka původu,“ přerušila ho neuctivě Vallence. „Je to otázka toho, co je správné a co je špatné.“

„Musím chránit svoje lidi, Val,“ řekl Oliver ostře. „Sjednocená revonská armáda není dost velká na to, aby ochránila celou Revonu. A oblasti blízko velkých lesů jsou v dnešní době nebezpečné už i za denního světla. Lidé mají strach. Mým jediným přáním je chránit je, aby mohli žít v klidu. Proto jsem se před mnoha měsíci stal lovcem. A když jsem pochopil, že při správné organizaci se lovci mohou stát přesně tou obranou, kterou v těchto oblastech potřebujeme, začal jsem je postupně organizovat a učit. Zabíjení lesních kmenů mi žádné potěšení nepřináší. Ale je to jediný způsob, jak v těchto oblastech udržet pořádek.“

Vallence chvíli mlčela.

„Problém je, že tvoji lovci zabíjejí bez ohledu na to, jestli je daný kmen nějak zapojený do konfliktu s městy, nebo ne. Některé kmeny jsou na pokraji vyhynutí a tvoji muži se tím baví, protože to pro ně znamená více peněz za prodané kožešiny,“ řekla potom.

„Moji muži loví jenom kolem vesnic a na cestách. Pokud kmen není zapojený do konfliktu s městy, nemá tam co dělat. Jde nám o ty, co číhají v lesích podél cest a v noci slídí kolem vesnic. Takové kmeny jsou pro nás hrozbou, ne ty, co žijí v míru.“

Vallence se suše zasmála.

„Koukám, že původní úmysl byl dobrý. Ale v tom případě jsi měl pro svoje lovce zvolit jiný odměňovací systém.“

Oliver se překvapeně zamračil.

„Všichni lovci, které jsem zabila, byli uprostřed lesa, mimo cesty. Pokud jim dáš možnost vydělávat peníze prodejem kožešin, je v jejich zájmu zabít teriantropů co nejvíc – bez ohledu na to, jestli jsou součástí toho hloupého konfliktu s městy, nebo ne.“

Myslím, že jsi trochu přecenil čestnost svých lovců,“ dodala jedovatě.

Princ chvíli mlčel.

„Jestli je to tak, máš moje slovo, že se to změní. Nikdo z lovců, kteří pracují pro mě, nebude útočit na nevinné.“

„Pro dobro nás všech doufám, že se ti podaří je dostat pod kontrolu,“ přikývla Vallence o něco smířlivěji.

Nastalo mezi nimi ticho.

„Teď mě čeká jiný oříšek k rozlousknutí,“ pokračoval po chvíli Oliver. „Přijít na to, co s tebou. Známe se mnoho let, a i když nejsme přátelé, myslím, že k sobě navzájem chováme určitou míru respektu. Ale určitě chápeš, že tě nemůžu jen tak nechat jít. Jsem vázán loajalitou vůči mým mužům...“

„... kteří nenásledují tvoje příkazy...,“ přerušila ho Vallence.

„I tak. Těžko od nich můžu vyžadovat změnu přístupu, pokud já sám budu měnit strany, kdykoliv se mi to hodí.“

„Co se mnou tedy uděláš?“ zeptala se ho se zdvořilým zájmem v hlase. Nepochybovala, že ať Oliver vymyslí cokoliv, ona se u něj dlouho nezdrží.

„Nemám tušení. Prozatím tě budu muset nechat zavřít do jedné z našich cel. Je mi líto, že ti tím způsobím nepohodlí, ale jiné řešení nemám.“

„Hm. Dobrá, počkám tedy, než se rozhodneš,“ odpověděla Val s ironickým podtónem.

Oliver přivolal muže, co stáli před místností na stráž, a nechal Vallence odvést do vězení. Když osaměla v tmavé cele, sedla si do tureckého sedu na starou deku složenou na hromadě slámy na zemi a ušklíbala se při pohledu na svoje transformační pouta. Byl

by to byl dobrý plán. Ted' mohla jenom čekat. Čekat buď na vhodnou příležitost k útěku, nebo na pomoc od Dominika. Uvidí se, co přijde dřív. Opřela se o zeď a zavřela oči.

Nejprve si nebyla jistá, co ji probudilo. Nebe za malým zamřížovaným oknem dva metry nad zemí bylo začervenalé od zapadajícího slunce. Pod ním stál Dragan, ležérně opřený o stěnu a s rukama založenýma na prsou.

„Máš hodně co vysvětlovat,“ řekl napůl pobaveným, napůl našťvaným tónem.

„Kdo si dá banánové muffiny s čokoládou?“ zeptal se nadějně Jakub a postavil na stolek v obýváku táč pokrytý muffiny. Tiessa se pro jeden hned s úsměvem natáhla a Jakub se posadil vedle ní a sám si vzal.

Dragan ani Vallence na něj nezareagovali a pokračovali dál v hádce, kterou se Jakub pokoušel už poněkolkáté neúspěšně přerušit.

„Myslel jsem, že většina lidí časem zmoudří, ale ty snad děláš čím dál tím větší blbosti,“ řekl Dragan, zatímco si hrál s pouty, která jí ještě v cele sundal. „Nechat se zajmout lovcí lesních kmenů – opravdu skvělý nápad!“

On i Vallence stáli před krbem na dva metry od sebe.

„Chtěla jsem zjistit, kdo je vede,“ zopakovala už poněkolkáté Vallence. „A plán to byl dobrý. Nějak mě nenapadlo, že jeden z našich princů se mimo čas, který věnuje své předvolební kampani, zabývá ilegálními aktivitami.“

„Tak to zřejmě moc dobrý plán nebyl, když tě nenapadlo, že by to mohl být někdo, kdo tě zná,“ podotkl Dragan jedovatě a demonstrativně odhodil pouta na prázdné křeslo.

„Příště si na to dám pozor,“ zašklebila se Vallence. „Předpokládám, že tě varoval Dominik.“

„Přišel až sem, aby mi řekl, co chytrého jsi vymyslela,“ přikývl Dragan.

„Přišel sem?“ zopakovala Val překvapeně. „Jak?“

„Jakub ho přivedl.“

Jakub se zarazil s muffinem na půli cesty k puse, když zaslechl svoje jméno, a nervózně se na Vallence zazubil. Dragan zatím pokračoval dál.

„Vysvětlil mi, jak se proměnit i s tebou, abych tě mohl odnést, a pak jsme si šli zase všichni po své práci – Dominik se vrátil ke své metalurgické kariéře v Asylii, Jakub šel nasypat čokoládu do těsta na muffiny a já jsem se vydal zachránit ti zadek, za což jsem mimochodem věděl, že mi ani nepoděkuješ.“

Val se ušklíbla.

„Nedal jsi mi příležitost, začal jsi mi hned nadávat.“

„Máš příležitost teď.“

„Děkuju,“ procedila Val mezi zuby.

„Uf, to sebezapření,“ pousmál se Dragan. „Myslíš, že mě tohle baví? Být ten zodpovědný, co trénuje našeho nováčka z planety anitalent, píše zprávy pro Archiv, aby alespoň občas něco odešlo, a pátrá po tom, co dělá oficiální šéf tohoto týmu? Ne, nebaví. Mě baví se opít v baru a vzbudit se ráno vedle ženský, kterou už pak nikdy v životě nevidím...“

Jakub s Tiessou si vyměnili pohledy a protočili panenky.

„...baví mě zjišťovat, z jakýho alkoholu mám větší kocovinu, a plánovat správnou distribuci svého času mezi mých několik přítelkyň – to mě baví.“

V obýváku zavládlo ticho. Val na Dragana hleděla se zvednutým obočím.

„Už jsi s tím fascinujícím výčtem skončil?“ zeptala se.

„Záleží na tom, jestli měl efekt. Pokud ne, rád k tomu ještě něco přidám,“ odpověděl Dragan pohotově.

„Já vám do toho nechci zasahovat,“ začal Jakub, „ale tohle se neubírá moc konstruktivním směrem.“

„Možná ne, ale aspoň se mi uleví,“ odsekl Dragan.

„Já myslím, že Jakub je na tvou straně,“ upozornila ho jemně Tiessa.

„Tak to je chytrý kluk,“ ušklíbl se Dragan.

„Dobře, myslím, že Jakub má pravdu, tohle nikam nevede,“ souhlasila Vallence.

„Tak to ne,“ zasmál se Dragan. „To už známe – tentokrát se z toho nevykroutíš.“

„Já se z toho nepotřebuju vykrucovat,“ odpověděla Vallence klidně. „Děkuju ti za pomoc a jsem ráda, že ses naučil to přenášení, to je praktická věc. Ale tím to pro tebe končí. Nic se nemění. Nechci nikoho z vás do ničeho zatáhnout, takže pokračujte v tom, co jste dělali doteď.“

„Ale to je právě ten problém,“ zazubil se chladně Dragan, „my jsme doteď nedělali nic.“

„Výborně, tak v tom pokračujte,“ přikývla nevzrušeně Vallence a než ji stačil Dragan zastavit, z obýváku odešla.

„To se mi snad jenom zdá,“ poznamenal Dragan nevěřicně.

„Muffin?“ nadhodil Jakub.

ZAPOMÍNÁNÍ

„A pak se prostě otočila a odešla,“ zakončil Jakub svůj popis předchozího večera.

Jeli s Dominikem bok po boku lesní cestou z Calethonu, kde se byli podívat na malý domek, jehož koupí Dominik zvažoval, ale který se nakonec ukázal být ve velmi neobyvatelném stavu. Cestou zpátky se rozhodli zastavit u Nerisina kamene. Slunce svítlo a konečně úplně rozpustilo zbytky sněhu na zemi. Koně je nesly měkkým klusem se zjevnou radostí, že už mohou venku zase trávit daleko více času.

„Je tvrdohlavá,“ poznamenal Dominik. „Ale odvaha jí tedy nechybí.“

„Přál bych si, aby se s Draganem přestali hádat,“ povzdychl si Jakub. „Jsou jak dva ohně a my s Tiessou jen stojíme mezi nimi a koukáme na tu spoušť. Oba s námi mluví, ale ani jeden nechce mluvit s tím druhým. Je divné je takhle vidět. Nehledě na to, že když pracují spolu, má to úplně jinou úroveň. A nejsou tak protivní,“ dodal. „Dragan je snad den ode dne nesnesitelnější.“

„A jak pokračuje tvůj výcvik?“

Jakub chvíli přemýšlel, jak to co nejlépe popsat.

„Mám dojem, že čím víc trénujeme, tím víc si uvědomuju, kolik věcí neumím,“ řekl nakonec. „Už jenom zaštitění. Předtím jsem ani nevěděl, že něco takového existuje, a jak dobře se mi žilo. Teď o

tom vím a neustále musím myslet na to, že když to nebudu dělat dobře, může mě kdokoliv sledovat. Připadám si jak nahatý.“

Dominik se zasmál.

„Ne každý tě může sledovat,“ ujistil ho. „Vidět věci na jiných místech vyžaduje silnou mysl a pokročilé ovládání energie.“

„Ty to umíš?“

„Dřív jsem to uměl,“ odpověděl Dominik s odvráceným pohledem.

„Každopádně zaštitění zní jako jedna z těch dovedností, které se budou prověřovat během archivářských zkoušek,“ uvažoval Jakub. Věděl, že od chvíle, co začal pro Archiv pracovat, měl maximálně rok na to, aby se připravil a prošel jejich zkouškami na agenta. Najednou se mu to zdálo jako zoufale krátká doba.

„Co když mě uvidí Charles,“ napadlo ho najednou.

Dominik se na něj překvapeně otočil.

„Vallence k němu měla vždycky blízko,“ pokračoval Jakub na vysvětlenou. „Ale když viděla jeho pravou podobu, měla z něj opravdu strach. Vrtá mi hlavou, co jsou vlastně Tři zač. A jakou mají moc...“ Jeho myšlenky se rozletěly jako o závod, ale než stihl pokračovat, Dominik ho ostře přerušil.

„Nemysli na to!“ Potom s povzdechem zavrtěl hlavou. „Jsou věci, po kterých je lepší nepátrat. Původ Tří je tabu. Nikdo ho nezná.“

„Přece musí existovat někdo, kdo ví, co jsou zač,“ naléhal Jakub. „Alespoň jejich nejbližší...“

„Přestaň na to myslet! Tohle není žádná legrace. Tři si svůj původ opatrně střeží. A netolerují, když do jejich záležitostí někdo

strká nos. Ani v Archivu o jejich původu neví nikdo kromě nejvyšších představitelů.“

Jakub zvedl překvapeně obočí. Archiv znal původ Tří? Rozhodl se ale už nic na toto téma neříkat. Dominika to zjevně rozčilovalo a jeho samotného se otcova reakce poměrně dotkla.

Chvíli jeli mlčky vedle sebe.

„Už vypadáš v sedle mnohem uvolněnější,“ poznamenal Dominik potom konverzačním tónem. Jakub se změně tématu nebránil.

„Už se taky mnohem uvolněněji cítím.“

„Zdá se, že ti vyjížd'ky s Lerieanne pomohly.“

„Vždycky pomáhá, když si nemusíš na nic hrát,“ odpověděl Jakub a jeho nálada zase klesla, když si vzpomněl, že s vyjížd'kami už je nejspíš konec. Usoudil, že toto téma také není úplně bezpečné.

„Za jak dlouho myslíš, že budeš mít dost peněz na to, aby ses přestěhoval?“ zeptal se proto.

Dominik pokrčil rameny.

„Záleží, jestli Vallence bude žít dost dlouho na to, aby mi mohla zprostředkovat další prodeje.“

„Proč ses vlastně rozhodl poslat Dragana a nepomohl jí sám?“

„Slíbil jsem, že na ni dohlídnu, pro případ, že se to vymkne její kontrole. To neznamená, že se chci zaplést do jejích aktivit. Vallence si permanentně koleduje o průšvih. Když to není Charles, dělá všechno proto, aby si vytvořila jiného nepřítel. Jako by pořád potřebovala být ve válce. A od toho je lepší se držet dál – snadno tě to stáhne s sebou.“

Věnoval Jakobovi výmluvný pohled. Jakob pokýval hlavou.

„Zajímalo by mě, proč to dělá. Kdyby dodržovala pravidla Archivu, její život by byl podstatně jednodušší.“

„Jednodušší život někdy znamená víc času na přemýšlení,“ poznamenal Dominik. „Možná by ses měl ptát, co je to, o čem Vallence nechce přemýšlet. Anebo se radši na nic neptej a hled' si svého,“ dodal s úsměvem.

„O čem teď nechce přemýšlet, je celkem jasné,“ řekl Jakob temně.

Dominik se na něj tázavě podíval.

„Garian.“

„Charlesův syn?“

Jakub přikývl.

„Když jsem Vallence poznal, úplně mi zamotala hlavu. Byla pro mě jako ztělesnění přírody. Taková divoká síla, svobodná, nebojácná... tvrdohlavá,“ zasmál se.

Dominik s povzdechem pokýval hlavou.

„Á, ano. Kočka. Všichni lidé z kočičích kmenů takhle působí. Všichni jsou přitažliví... smyslní. A také prý mají velmi volnou morálku, co se intimních vztahů týče. O jejich oslavách se leccos povídá. To není úplně slučitelné s vlkodlačími zvyky. Vlkodlaci jsou většinou celoživotně monogamní. I když lykeonští vlkodlaci se v leccems liší od ostatních. A generálové obzvlášť.“

„Já myslím, že Val není jako jiné kočky. Možná to bude tím, že je podvojník,“ zauvažoval Jakob. „Anebo zkrátka to, co ji spojuje s Garianem, je silnější, než cokoliv, co je rozděluje.“

Chvilí se odmlčel.

„Myslím, že najít něco takového, jako mají oni dva, si přeje každý člověk. Většina to nenajde za celý život a jen žije v neustálé touze po něčem, o čem ani neví jistě, že existuje. Je to jako neustálý pocit, že nám něco esenciálního chybí. A když si představím, jaké asi je to najít a pak zase ztratit... mít toho druhého skoro na dosah ruky, a přece se ho nemoci dotknout...“

Uvědomil si, že už nemluví jenom o Vallence a Garianovi. Cítil, jak mu zčervenaly tváře, a zmlknul. Dominik si jeho rozpaky nevšiml. Sám byl ponořený do svých myšlenek.

V tu chvíli se před nimi vynořila louka, na které stál Nerisin kámen. Mlčeli, dokud nedojeli až k němu a sesedli. Jakub vytáhl z brašny na sedle svazek konvalinek a položil je opatrně na kámen k nohám ptačí sochy své matky. Dominikova tvář byla bez výrazu.

„Mám na ni hrozně málo vzpomínek,“ uvědomil si Jakub. „A zdá se mi, že každý den zapomínám víc.“

„Často si přeju, abych já mohl na některé věci zapomenout,“ řekl Dominik hořce. „Ale bohužel zrovna ty vzpomínky, které bych nejradši vymazal, jsou ty, které se mě nejvíc drží.“

„Možná je na čase, aby sis odpustil, co se stalo,“ nadhodil Jakub.

Dominik se na něj ostře otočil.

„Myslíš, že je to tak snadné?“

„Vím, že není. Ale už jsi měl hodně času...“

„Hodně času? Jakube, podívej se na nás! Podívej se na naši rodinu! Jaká je to hezká sešlost! Syn, co si pořádně nevzpomíná na matku, matka zakletá do kamene a otec, ze kterého je jen stín toho, kým býval dřív. Nemůžu napravit, co se stalo. Můžu znovu začít žít, můžu si znovu najít cestu k tobě. Ale nikdy, nikdy nevrátím život Neris. Neměl jsem dovolit...“

„To už stačí!“ přerušil ho Jakub. „Budeš si tohle opakovat do konce života?“

„Pravděpodobně,“ odsekl Dominik.

Jakub zavrtěl hlavou.

„Neměli jsme sem jezdit.“

„Na to už je pozdě. Ale jestli chceš, můžeš odejít.“

Chvíli se na sebe oba zlostně dívali.

Najednou Jakub ucítil, jak se vzduch zachvěl. Dominik sám také strnul. Oba se otočili ke kameni. Svazek konvalinek se ztratil v jasně bílém světle a místo něj se objevil růžový kámen. Dominik se k němu natáhl a vzal ho do ruky.

„Růženín,“ zamumlal. „To je zřejmě Nerisin romantický způsob, jak nám říct, abychom se nehádali. Ona byla vždycky takový blázen.“

„To udělala ona?“ vydechl Jakub. „Takže je živá.“

„Ne, Jakube, není živá! Je proměněná v kámen – Charlesovou kletbou. Tu nikdo nezvrátí. Nemysli si, že jsem se nesnažil najít způsob.“

„Třeba jsi nezkusil všechno.“

„Zapomeň na to! Neris je pryč a nic to nemůže změnit,“ odsekl Dominik a rozešel se zpět ke svému koni. „Je čas se vrátit.“

Jakub zůstal chvíli stát na místě a jen se za otcem nevěřícně díval. Pak se otočil ke kameni a natáhl ruku, aby se ptáka dotkl. Kamenné peří bylo pod jeho prsty hladké a studené jako led.

„Já najdu způsob, jak tě přivést zpátky,“ zašeptal. „Slibuju.“

TEN NEJLEPŠÍ

„A vzpomínáš, jak jsme se pak chtěli odplížit, a vtom začaly hořet závěsy?“

Soren s Vallence stáli na střelnici na jednom z nádvoří Tary a vzpomínali. Dlouhý kus od nich se ve vzduchu vznášelo deset pohyblivých terčů. Odpolední slunce je hrálo do zad.

„A ty ses pak pokoušel přesvědčit Charlese, že chytly od svícnů na stole, co stál dva metry od nich,“ přikývla Vallence se smíchem. „Vzpomínám si – byl to jeden z nejtrapanějších okamžiků v mém životě.“

„Já vím, myslel jsem, že náš Charles prohodí oknem,“ smál se Soren.

Mladý chlapec, co na střelnici pomáhal, jim přinesl zpět šípy, které vystříleli.

„Tak jo, a teď zase vážně,“ řekl Soren, když vybral všechny svoje šípy a vrátil je do toulce. „Pojďme se vsadit – vyhrává ten, kdo zasáhne středy všech terčů v kratším čase.“

„Ty zjevně rád prohráváš, vid’?“ usmála se Vallence vyzývavě.

„Já nikdy neprohrávám,“ odpověděl Soren na oko vážně.

„V tom případě začneš. Odpočítáš nám to?“ požádala Val chlapce, který teď stál opodál a čekal, až bude opět čas šípy sesbírat.

Chlapec přikývl. A když se Vallence se Sorenem připravili, napočítal do tří a odstartoval soutěž.

Uběhlo jen několik sekund a všechny terče byly zasažené. Vallence skončila první.

„Třetí terč jsi netrefila přímo do středu,“ upozornil ji se zadostiučiněním Soren. „Takže jsem vyhrál já.“

„To teda ne,“ nesouhlasila Vallence. „Byl jsi pomalejší.“

„Ale řeklo se, kdo rychleji trefí všechny středy. Je mi líto. Ale nebuď smutná, prohrát s budoucím nejvyšším králem není žádná ostuda,“ dobíral si ji Soren.

Vallence do něj z legrace lehce strčila.

„Je to od středu asi půl centimetru. Víš co? Pojd'me si to dát ještě jednou, ať to rozsoudíme.“

„To není třeba, vyhrál jsem,“ zavrtěl Soren s úsměvem hlavou.

„Že by se budoucí nejvyšší král bál konkurence?“

„Já ti dám, že se bojím konkurence!“ zvolal Soren, přiskočil k ní a začal ji lechtat na bocích. Vallence se rozesmála, ale pak ho odstrčila a s vážnou tváří řekla: „Ale no tak, budoucí králi, chovej se jako dospělý.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Soren. „Takže odvěta?“

„Odvěta,“ přikývla Vallence.

Začali si znovu chystat šípy. Ani jeden z nich si nevšiml Gariana, který stál několik metrů od nich ve stínu a pozoroval je.

„Jsou spolu roztomilí, nemyslíš?“ ozvalo se mu najednou za zády.

Lovell po hlase poznal Venéficu. Její tón byl jemný, podbízivý. Neotočil se.

„Tobě vážně nevadí, že ti ji Soren vezme?“ pokračovala Venéfica tichým hlasem. „Myslela jsem, že ji miluješ.“

„Starej se o sebe,“ doporučil jí důrazně Lovell, aniž odtrhl oči od Vallence. Cítil, jak se Corrinina chráněnka postavila vedle něj. Vzduch, který svým pohybem rozvířila, zavoněl po kosatcích.

„Neříkej mi, že ti nevadí je takhle vidět. Nechceš s tím něco udělat?“

„Překvapuje mě, že tobě to vadí,“ nadhodil Garian. „Ty jsi přece se Sorenem jenom na příkaz mé tety. Nebo ne?“

Venéfica neodpověděla a Garian se ušklíbl.

„Oni dva nepatří k sobě,“ řekla nakonec. „Víš to stejně dobře jako já.“

„Tak proč s tím něco neuděláš ty?“

„Protože oficiálně jsem se Sorenem jenom na příkaz tvé tety,“ uznala s povzdechem Venéfica. „Corrin dělá to, co si přeje Charles. A proto do toho zasahovat nemůžu. Ty ano.“

„Proč? Protože já běžně jdu proti tomu, co si přeje můj otec?“

Venéfica sklopila podřízeně oči před jeho ostrým pohledem. V tu chvíli k nim dolehl společný smích Sorena a Vallence a oba se k nim otočili.

„Ve výsledku musíš dělat, co sám uznáš za vhodné,“ řekla nakonec Venéfica a odešla.

Garian prince s Vallence ještě chvíli pozoroval. Tušil, že nejrozumnější by bylo otočit se a jít si po svém. Nechtěl, aby o něm věděli. A čím déle je spolu viděl, tím víc do té jejich zábavy chtěl zasáhnout. Vallence byla krásná jako vždycky – i přesto, že měla pod očima mírně nafialovělé stíny z nedostatku spánku. Její smích, její lehkovážné laškování se Sorenem, způsob, jakým pohazovala

hlavou, zatímco držela v rukou luk, aby se zbavila vlasů, které jí ve větru přitančily do obličeje – to vše ho teď, když od ní byl tak daleko, dráždilo. Vadilo mu, jak atraktivně působila, zatímco se bavila s princem. A Soren – Soren, který se kolem ní natřásal jako páv, tak jistý sám sebou. Vydržela by mu ta sebejistota i ve chvíli, kdy by se v té jeho hloupé hře objevil protivník?

„Vidíš, jsi o trochu rychlejší, ale já střílím přesněji,“ řekl zrovna princ, když on i Vallence spustili luky. „Takže jsem vyhrál. Nic si z toho nedělej, někdo musí být nejlepší.“

Než si Garian pořádně uvědomil, co vlastně dělá, už byl na cestě k nim a bral ze stojanu tréninkový luk a toulec s šípy.

„Můžu se přidat?“ zeptal se, když se na něj oba otočili. Nečekal na odpověď a vložil do luku první šíp. Střílel rychleji než Vallence a přesněji než Soren. Val si rychle všimla, že nemířil na středy terčů – mířil na Sorenovy šípy. Když skončil, všechny princovy šípy byly z terčů vyražené.

Soren ho pozoroval s kamenným výrazem. Garian se na něj otočil s lehkým úsměvem a poplácal ho po rameni.

„Jak jsi řekl – nic si z toho nedělej, někdo musí být nejlepší.“

Vallence sevřela rty se snaze potlačit úsměv, který jí ale i přesto zkroutil koutky. Garian na zlomek vteřiny zachytil její pohled, ale hned se zase odvrátil.

„Nemáš náhodou něco na práci?“ procedil Soren mezi zuby.

„Náhodou jo – ne všichni můžeme strávit celý den hrami a předváděním se před ženskými.“

Soren k němu udělal krok blíž.

„A co asi teď děláš ty? Radši už běž, ať ti práce nestojí.“

Garian se tiše zasmál.

„Jasně. Protože ty se přece konkurence nebojíš.“

Tentokrát se na Val otočil přímo.

„Vallence,“ řekl s jemným úsměvem a lehce se poklonil na rozloučenou.

Val mu úsměv vrátila s dokonale uvolněným výrazem ve tváři, který neprozrazoval nic o tom, jak se jí srdce proti její vůli rozletělo k nebesům. Zdálo se jí, že během toho jediného okamžiku by se do něj zamilovala, i kdyby ho vůbec neznala – jen pro ten úsměv a pohled jeho očí.

Dívala se za ním, jak odchází. Její tep se pomalu dostával zpátky na běžnou úroveň a zase měla čistou hlavu. Uvědomila si, že Garianovo chování nebylo zrovna v souladu s jeho tvrzením, že potřebuje prostor. A bylo jí jasné, že důvod stál vedle ní se zaťatými pěstmi a sledoval vzdalujícího se generála zlostným pohledem. Zdálo se, že zrovna našla způsob, jak přimět Gariana, aby ji od sebe přestal odhánět. Protože ať se snaží sebevíc, neumí ji nechat jít. Ta myšlenka ji snad až nezdravě zahřála u srdce.

„Mám žízeň,“ vytrhl ji z myšlenek Soren. Zněl stále rozladěně, i když se to snažil zakrývat. „Co si dát nějaké občerstvení?“

„Dobrý nápad,“ souhlasila Vallence. Bylo zřejmé, že ani jeden z nich neměl potřebu Garinovu návštěvu nějak komentovat.

Odložili luky a toulce a vydali se do paláce. Vallence si všimla, že Icail, a zejména královský palác, byl den ode dne prázdnější. Karavany odjížděly jedna za druhou v pravidelných intervalech a přesun do Lykeony byl téměř dokončen.

„Koukám, že stěhování už je skoro hotové,“ nadhodila Val, aby zahájila nějakou neškodnou konverzaci. „Kdy jedeš ty?“

„Jedu s Charlesem s poslední karavanou,“ odpověděl Soren.